кропу, трава дивини скіперовидної, корінь кульбаби, цвіт липи, листя малини, трава м'яти перцевої, квіти нагідок, трава перстача гусячого, листя підбілу звичайного і подорожника, собачої кропиви п'ятилопатевої , фіалки триколірної, шавлії лікарської, чебрецю звичайного, квіти ромашки лікарської.

Зубний біль – краще його не знати, а для цього треба привчити себе щодня на ніч полоскати ротову порожнину (зуби і ясна) міцним розчином кухонної солі в теплій воді. Якщо починають зуби боліти , або ясна кровоточити, то таку процедуру робити після кожного прийому їжі після попереднього полоскання теплою водою.

ПРИ ПЕЧІЇ часто говорять, що вона зумовлена підвищеною кислотністю шлункового соку і навіть дехто рекомендує пити соду. Це зовсім не так. В шлунку мусить бути сильно кисле середовище, щоб відбувався кислотний гідроліз їжі. Печія виникає тоді , коли сфінктер (клапан) який розділяє шлунок і стравохід, не спрацьовує і вміст шлунку відригується у стравохід, зумовлюючи печію. Для активізації того клапана необхідно випити великими ковтками підсоленої води, або положити кусочок солі під язик – 0,5- 1 грам.

ГАЙМОРИТ лікується шляхом інгаляції порожнини носа настоєм трави материнки звичайної, м'яти перечної, подорожника великого або середнього, підбілу звичайного, шавлії лікарської, фіалки триколірної, кореня лопуха великого, плодів брусніки.

ГЕМОРОЙ лікується шляхом обмивання ураженої частини тіла кожного разу холодною водою. Також бажано робити сидячі ванни з настою трав деревію, споришу, грициків, подорожника, кропиви 2-х домної, водяного перцю, кори крушини.

НИРКОКАМ'ЯНА ХВОРОБА проходить, якщо пити настій таких трав: спориш звичайний, фіалкатриколірна, хвощ польовий, чистотіл звичайний, чебрець звичайний, череда три роздільна, буркун жовтий, звіробій звичайний, кропива дводомна, материнка звичайна, квіти бузини чорної, липи, нагідок.

ЖОВЧОКА М'ЯНА ХВОРОБА лікується прийомом по ложці рафінованої, краще оливкової олії за 15-20 хвилин до їди, а також питтям настою трав таких як цмин пісковий, м'ята перцева, деревій звичайний, полин гіркий, бобівник трилистий, плоди коріандру посівного, плоди фенхеля звичайного.

Звичайно таких рецептів можна навести ще багато від більшості хвороб. На даний час в продажі та Інтернеті є достатня кількість інформації на цю тему. Було б бажання і сила волі боротися за своє здоров'я.

Всі ці шляхи догляду за своїм тілом і запобігання хвороб, а при їх виникненні і способи лікування доступними, дешевими і надійними методами не заперечують існування і офіційної, класичної медицини. Вона повинна зосереджувати увагу на профілактиці захворювань, діяти як медицина катастроф і нещасних випадків, при необхідному хірургічному втручанні в організм і в деяких інших випадках

Формування функціональної компетентності та професійного світогляду майбутніх педагогів у процесі фахової підготовки

А.Л. Турчак, *к.пед.н., професор кафедри теорії і методики фізичного виховання,*
Н.М. Токар,
Кіровоградський державний педагогічний університет ім. Володимира Винниченка

Актуальність теми дослідження. Кардинальні зміни, які відбуваються в освіті у зв'язку з інтеграцією України в Європейський простір, істотно впливають на стратегію і тактику розвитку вищої школи. Передусім це стосується підготовки майбутнього вчителя. Від педагога в сучасних умовах вимагається здатність до інноваційної діяльності, до самостійності та нестандартності рішень, функціональної компетентності.

Формування функціональної компетентності майбутніх педагогів є складним та динамічним процесом, тісно пов'язаним з іншими компонентами системи підготовки майбутніх фахівців. Оскільки освітня система в Україні реформується відповідно Болонському процесу, проблема підготовки педагогічних кадрів вимагає наукового переосмислення цінностей освітньої системи, підвищення її виховних можливостей, пошуку оптимальних методів та способів формування функціональної компетентності майбутніх учителів. Сучасні вимоги до вчителя зумовлюють перегляд традиційних уявлень про зміст його підготовки, використання нових підходів щодо його професійного становлення.

Компетентнісний підхід (Н.Бібік, В.Байденко, В.Болотов, В.Краєвський, Н.Ничкало, С.Ніколаєва, О.Овчарук, Л.Паращенко, О.Пометун, Дж.Равен, О.Савченко, В.Сєріков, Г.Фрейман, А.Хуторської, О.Цокур та інші) в українському освітньому просторі нині відігріє роль універсальної методологічної парадигми: змінюються основи та принципи фахової підготовки спеціаліста, вища освіта трансформується зі «знаннєвоорієнтованої», якою вона була ще з часів появи перших європейських університетів, на сучасну, «практикоорієнтовану».

На початку третього тисячоліття, як зазначено в провідних міжнародних виданнях («Велика хартія університетів», «Всесвітня декларація про вищу освіту для XXI століття») та державних документах (Закони України «Про освіту», «Про вищу освіту», Концепція національного виховання, Національна доктрина розвитку освіти України у XXI столітті, Державна програма «Вчитель»), особливе значення при підготовці висококваліфікованих працівників, які забезпечать соціокультурну, економічну та виробничу сфери суспільного буття і здатні протистояти найстрашнішій катастрофі, яка загрожує людству, - антропологічній, належить педагогічній освіті. Мається на увазі, що найважливішим засобом успішного виконання зазначеної місії є цілеспрямоване здійснення сучасними ВНЗ світоглядної підготовки студентів, як в організаційному, так і в концептуально-змістовому й професійно орієнтованому аспектах.

Однак ситуація трансформації українського суспільства, що вимагає від педагогічної освіти виконання своєї особливої ролі – відтворення інтелектуально-творчого та культурного потенціалу, практично перестала виконувати функції світоглядної підготовки випускників, якіобрали гуманітарно-педагогічні спеціальності. Зокрема занепад світоглядної підготовки педагогічних кадрів у вітчизняних ВНЗ пояснюється відносно недавнім розпадом тоталітарної моделі організації освіти, яка була спрямована на формування комуністичного світогляду. В останній час поширилися плюралістичні настрої та світогляд епохи постмодерну, який нівелює будь-які цінності, норми, ідеали. Через це, в сучасних умовах глобалізації світу, відзначають В.Андрущенко, О.Глузман, І.Зязюн, Л. Кондрашова, В.Кремень, Н.Ничкало, В.Радул, О.Сухомлинська, вітчизняна вища освіта повинна виробити нову стратегію здійснення світоглядної підготовки педагогічних кадрів, оскільки високий громадянський і соціокультурний характер їхньої навчально-виховної діяльності робить неприпустимим збереження наявного «світоглядного вакууму».

Сучасні науковці зробили суттєвий внесок у розробку проблем педагогічного світогляду (О.Горожанкіна, К.Дмитрієва, Т.Железнова, А. Жохов, М.Колесніков, І.Облєс, Л.Реутова, С.Рибін, Л.Фатєєва, М.Фроловська) та методологічної культури (М.Букач, В.Кравцов, В.Радул, В.Сластьонін, О.Цокур), вдосконалення методів і форм (О.Артюхова, В.Бенін, Т.Берченко, В.Сафонов, І.Слонєвська, О.Соловова, О.Спіріна, В.Хазан), оновлення змісту і технологій навчання студентів, (Н.Бідюк, А.Вітченко, Д.Мацько, М.Ратко, А.Роботова, Л.Романова, С.Сафарян). У процесі здобуття вищої педагогічної освіти мають місце суперечності: між усвідомленням важливості формування професійного світогляду майбутнього педагога та неузгодженістю концептуальних засад щодо визначення його сутності і структури, критеріїв і показників вияву; сформованості професійного світогляду майбутніх випускників та недосконалими способами його практичного втілення впродовж фахової світоглядної підготовки.

Отже, означені вище суперечності засвідчують необхідність науково-теоретичного обґрунтування проблеми функціональної компетентності, формування професійного світогляду майбутнього педагога, оскільки він є важливим чинником інтелектуального, соціокультурного, морально-етичного і світоглядного розвитку учнів, особливо у нових – полі культурних – умовах розвитку освітнього середовища.

З'ясовано, що дослідження функціональної компетентності майбутніх педагогів здійснювалося науковцями у межах діяльнісної та особистісно-орієнтованої парадигми у співвідношенні з логікою наукового пізнання. Наприклад, у педагогічній енциклопедії поняття «компетентність» включає в себе не лише професійні знання, уміння і навички, але і такі якості як ініціатива, співпраця, здатність працювати в колективі, комунікативні здібності, уміння вчитися, оцінювати, логічно мислити, відбирати та використовувати інформацію.

На цій підставі нами було зроблено узагальнення, згідно з яким компетентність – це інтегральна характеристика професіоналізму спеціаліста, що передбачає поєднання когнітивних та діяльнісних показників, особистісних якостей та досвіду, що є передумовою творчого вирішення професійних проблем. Компетентність як загальна характеристика професіограми сучасного спеціаліста виступає основою моделі випускника педагогічного університету з переліком ключових компетенцій, що складають основу його кваліфікації та професіоналізму.

Під час дослідження виявлено, що компетентнісний підхід до професійної підготовки майбутніх педагогів спрямований на розвиток компетентності як важливої характеристики рівня їхнього професіоналізму. Компетентнісний підхід встановлює відповідність знань умінням, забезпечуючи цілісну здатність майбутнього вчителя та його готовність вирішувати професійні проблеми в конкретних і нестандартних практичних ситуаціях навчальної або педагогічної діяльності. Цей підхід забезпечує подолання формалізму, відрив теорії від практики, перехід знань у ціннісні орієнтації, додає особливого сенсу освітньому процесу, стимулює зростання професійних якостей, необхідних для успішного виконання професійних функцій. У свою чергу функціональна компетентність – це складне особистісне утворення, що поєднує в собі професійно-особистісний і творчий потенціал фахівця, необхідний для результативного виконання професійних функцій та готовність до нестандартного виконання функціональних обов'язків у сфері вибраної професійної діяльності.

На основі аналізу наукової літератури, специфіки професійних обов'язків, які виконуються сучасним учителем і вимог, що висуваються до його особистості, нами зроблена спроба визначити набір функцій педагогічної праці та відповідних їм компетенцій, що забезпечують результативність праці вчителя. Виділення професійних

функцій і функціональних компетенцій дозволило нам розробити структурну модель функціональної компетентності педагога.

Формування функціональної компетентності та професійного світогляду майбутніх учителів викриває потребу здійснення кореляції між процесом формування функціональної компетентності та логікою наукового пізнання дійсності в навчальному процесі вищого педагогічного навчального закладу. Поняття «функціональна компетентність», професійний світогляд, компетентнісний підхід до організації навчання» є провідними у досягненні головної мети вищої школи – формування фахівця нової формації, здатного працювати в постійно мінливих умовах і зорієнтованого на творчу, професійну діяльність. Функціональна компетентність – це стійке складне особистісне утворення, що виражається в усвідомленні майбутніми педагогами сукупності функцій, що становлять основу їхньої професійно-педагогічної діяльності, як цінності їх особистісної суті, які розкриваються у готовності до творчого вирішення професійних проблем і якісному виконанні функціональних обов'язків. Саме вона забезпечує активність і самостійність суб'єктів навчальної та професійної діяльності, здатних усвідомлювати, інтерпретувати, контролювати власні пізнавальні та професійні дії під час виконання функціональних обов'язків, що характеризуються гнучкістю, функціональністю поведінки в різних ситуаціях.

Очевидно, що застосування функціональної компетентності і професійного світогляду особистості здійснюється в процесі навчання дією, яка залежить від умов розвитку, здатності до продукування нових ідей, готовності діяти у нестандартних ситуаціях і нестереотипної поведінки в них. Основою навчання є методика формування функціональної компетентності та професійного світогляду майбутнього вчителя і творча діяльність, спрямовані на забезпечення психологічного комфорту, свободи дій і створення успіху, розвиток здатності до взаємодії і співпраці, створення нових знань та орієнтації на набуття здатності ставити нові завдання та використовувати інноваційні технології, стимулювати ініціативу та відслідковувати хід педагогічної діяльності, аналізувати і давати об'єктивну оцінку отриманим результатам навчальної роботи.

Для цього необхідно розробити і апробувати методику формування функціональної компетентності та професійного світогляду під час фахової підготовки на засадах компетентнісного підходу, конкретизувати зміст її структурних компонентів: психологічної, комунікативно-рефлексивної, інформаційно-змістової, креативно-процєсуальної, організаторської та аналітико-оцінювальної компетенцій, які є основними характеристиками і показниками ступеня сформованості цього складного особистісного утворення майбутнього педагога.

Формування функціональної компетентності та професійного світогляду майбутнього педагога здійснюється на основі компетентнісного підходу, який сприяє перетворенню теоретичних орієнтацій у професійні дії, активізації професійної позиції і творчого стилю діяльності, єдності професійних знань та їх емоційного засвоєння, нестандартному виконанню професійних функцій. Компетентнісний підхід в умовах вільного вибору навчальних завдань і ситуації успіху стимулює розвиток компетентності як важливої характеристики рівня сформованості професіоналізму вчителів, встановлює підпорядкованість знань умінням, надає особистісного сенсу освітньому процесу, забезпечує здатність і готовність розв'язувати професійні проблеми в конкретних нестандартних ситуаціях професійної діяльності.

Для вирішення проблеми такої фахової підготовки слід створити програму і методику особистісно-розвивального навчання, побудовану на проблемно-ситуаційній та імітаційно-ігровій технологіях, спрямованих на оптимізацію процесів навчання і

формування функціональної компетентності та педагогічного світогляду, що є необхідною умовою продуктивного виконання професійних функцій.

Професійна ситуація як механізм реалізації компетентнісного підходу до навчальної діяльності, прояви активності особистості передбачали не пасивне оволодіння професійними функціями, а розвиток здатності студентів до соціально-професійних дій, творчості, вільного вибору прийомів поведінки і спілкування, надання досліджуваним гуманітарним істинам суб'єктивного особистісного сенсу, розвиток креативного мислення і виховання готовності до якісного виконання професійних функцій.

Використання в експериментальному навчанні різних видів семінарів (семінар-дебати, семінар-дискусія, семінар-презентація, семінар-рольова ситуація, семінар-конкурс тощо), моделювання під час фахової підготовки проблемних, рольових, ігрових і діалогічних ситуацій, проектів, творчих і тренінгових завдань позитивно впливають на формування компетенцій та професійного світогляду, які виступають показниками сформованості функціональної компетентності.

Нами перевірено, що проблемно-ситуаційні та імітаційно-ігрові форми і методи надають студентам можливість вільно діяти і нестандартно виконувати функціональні обов'язки, можливість відстояти свою професійну позицію, проявити оригінальність, рефлективність, креативність, показати широту словникового запасу; активні форми та методи навчання, завдання і ролі проблемного характеру та професійної спрямованості, проблемно-комунікативні ситуації дають можливість студентам проявити творчість і активність, нестандартно мислити діяти, приймати рішення і відповідати за свої дії.

Таким чином, навчання, побудоване на компетентнісному підході, дозволяє усунути дефіцит професійно-особистісних компетенцій, необхідних для продуктивних функціональних дій і спілкування, забезпечити умови для формування професійного обличчя майбутнього вчителя. Воно містить у собі великі можливості саморозвитку студентів як суб'єкта навчання, а не об'єкта педагогічного впливу. Різні види навчальної діяльності: а) ігрова, б) комунікативна, в) переконструювання навчальної інформації в проблемно-імітаційну модель, г) пошук виходу з модельованих ситуацій дозволяють реалізувати положення про те, що індивідуальність особистості майбутнього вчителя, функціональна компетентність є реальними цінностями та засобами його професійного зростання.

Аналіз досвіду фахової підготовки виявив причини що негативно впливають на формування функціональної компетентності та професійного світогляду студентів, серед яких: а) слабка мотивація навчання; б) невідповідність між змістовим і процесуальним боком у навчальному матеріалі; відбір і структурування навчальної інформації в гуманітарних предметах без урахування специфіки педагогічної діяльності та вимог, запропонованих сьогодні до професійних функцій сучасного фахівця; в) нечіткість уявлень про професійні функції, несформованість способів і прийомів функціональних дій; г) слабкий прояв пізнавально-професійних потреб при нестандартному вирішенні навчальних проблем; д) відсутність систематичної та цілеспрямованої роботи з формування функціональної компетентності та професійного світогляду студента засобами навчання; е) слабка методична забезпеченість реалізації компетентнісного підходу до організації навчального процесу і використання його виховного потенціалу; є) низький рівень, готовності .викладачів до формування функціональної компетентності студентів у процесі фахової підготовки.

Отже, **педагогічна компетентність учителя** – це єдність його теоретичної та практичної готовності до здійснення педагогічної діяльності. Встановлено, що поняття "професійна компетентність вчителя" досить широко застосовується у психолого-

педагогічній науці, але однозначне розуміння й тлумачення цієї дефініції відсутнє. Забезпечення розвитку професійної компетентності відбувається через набуття знань, формування вмінь та навичок протягом навчання, накопичення педагогічного досвіду та усвідомлену спрямованість педагога на самовдосконалення. Професійна компетентність вчителя розглядається нами як складний інтегративний стан його особистості, якому притаманні високий рівень теоретичної, методичної, практичної і психологічної готовності до здійснення професійно-педагогічної діяльності відповідно до кваліфікаційних вимог. Важливого значення також набуває високий рівень сформованості особистісних якостей педагога та здатність до прояву ним високого рівня соціально-педагогічної активності

Література:

1. Бабенко А. А. Становление практико-операционной функции профессиональной компетентности будущего специалиста в условиях реализации заданного подхода / А. А. Бабенко // Педагогические проблемы становления субъектности школьника, студента, педагога в системе непрерывного образования: сб. науч. и метод. тр. Вып. 6 : в 3 ч. / под ред. Н. К. Сергеева, Н. М. Борытко. - Волгоград : Изд-во ВГИПКРО, 2002. - Ч. 1. - С. 61-65.
2. Куцевол О. В. Проблеми формування педагогічної творчості вчителя // Всесітня література в середніх навчальних закладах України.- 2005.- № 3.- С.5-8.
3. Макаренко А.С. Твори в 7-ми Т.- к.: Рад.шк., 1953-55., Т.5.-с.162.
4. Роменець В.А. Психологія творчості: Навчальний посібник. 2-е вид.,доп.- К.: Либідь, 2001.- 288с.
5. Рубинштейн С.Л. Проблемы способностей и вопросы психологической теории.- Вопросы психологии, 1960, № 3, С. 3-15.
6. Подмазин С.И. Личностно ориентированное образование: социально-философское исследование.- Запорожье: Просвіта, 2000.- 84 с.
7. Поташник М.М. Педагогическое творчество: проблемы развития и опыт: Пособие для учителя.- К.: 1988.- С.60.
8. Сухомлинский В.А. Как воспитать настоящего человека.- К. : Рад. шк., 1975, -171 с.

Роль Олімпійських ігор в житті сучасного суспільства

Ю.Р. Тютюник, *студентка групи МЕ-12*,
В.В. Савченко, *старший викладач кафедри фізичного виховання*
Кіровоградський національний технічний університет

Існує безліч міфів про виникнення Олімпійських ігор. Найпочеснішими їхніми родоначальниками вважають богів, міфічних героїв, дарів і правителів. Точно встановлено, що перша відома нам Олімпіада відбувалася в 776 р. до н. е. Кожні Олімпійські ігри перетворювалися на свято для народу, служили свого роду конгресом для правителів і філософів, конкурсом для скульпторів і поетів, драматургів і співаків. Це був час загального перемир'я між ворожими полісами.